

med Forfatningen, med Grundloven, og han henviser til, at man jo tidligere har afholdt Udgifter paa forventet Tillægsbevilling i Anledning af Mund- og Klovesygen og i Anledning af Kolæraen. Ja, der kunde henvises til meget mere end netop de to Tilfælde. Den højtærede Konseilspræsident har vel ment, at de vare de mest talende, men den højtærede Konseilspræsident kan ikke være og er selvfølgelig ikke uvidende om, at de Udgifter, som man da, afholdt paa forventet Tillægsbevilling, af Regeringen, blev søgt bevilgede og ogsaa bleve bevilgede, fordi Nødvendigheden af disse Bevillinger var ganske indlysende for alle og enhver, fordi Begrundelsen laa lige for, og Regeringen her var i den skønneste Overensstemmelse med begge Rigsdagens Afdelinger. De Beviser, som den højtærede Minister her har fremdraget, forsvarer altsaa ikke i nogen Henseende det Skridt, som Ministeriet har foretaget sig, hvad der fordres ved en saadan Lejlighed er jo kort og godt det, at der skal være en virkelig Begrundelse for Nødvendigheden af en saadan Udgift, og at Ministeriet skal vide sig i et saadant Tillidsforhold til Folketinget, at det virkelig kan handle som Folketingets befuldmægtigede og som Rigsdagens befuldmægtigede i det hele taget, men det er her, det skorter for det højtærede Ministerium. Begrundelsen for Nødvendigheden — ja, der var jo ingen, kan jeg næsten sige, i alt Fald saa tynd, at vi sikkert alle have haft Indtrykket af, at der var meget mindre, end vi havde troet, saa lidt endog, at Højre og Højres Presse forud slet ikke kunde forstaa dette Skridt uden at forklare det saaledes, at det maatte være sket efter Aftale med Venstre.

Nu siger den højtærede Konseilspræsident, at han har gjort det i god Tro. Jeg vil derom sige, at det kan jeg slet ikke forstaa, min Forstand staar ganske stille over for det. Den højtærede Konseilspræsident maatte jo dog først sige til sig selv: Disse Bevillinger ere noget, som Folketinget har nægtet. Nu ved jeg nok, at det siges baade fra Konseilspræsidentens og fra Højres Side: Ja, men det var finansielle Grunde, Folketinget fremførte for en Nægtelse. Ja, finansielle Grunde skal man nu ikke ganske kaste til Side, de kunne være meget stærke og meget gode, og i alle Tilfælde havde Folketinget nægtet disse Bevillinger. Des stærkere maatte da Nødvendigheden være, inden man gik til at afholde en saadan Udgift, den højt-

ærede Konseilspræsident maatte jo sige til sig selv: Da Folketinget har nægtet disse Bevillinger, maa jeg have meget stærke og tvingende Grunde at møde med for Folketinget, for at jeg skal kunne vente, at Folketinget bagefter skal gaa ind paa disse Bevillinger. Dernæst maatte den højtærede Konseilspræsident, synes jeg, i alt Fald have sagt til sig selv: Ja, paa Mund- og Klovesygeomraadet, paa Kolæraomraadet, kort sagt, paa alle de Omraader, som findes paa de civile Ministeriers Budgetter, har der ikke tidligere været en saadan Kamp med Folketinget, der er der ikke saadanne Vanskeligheder, der gaar det let, men her ere vi inde paa et Omraade, hvorom der har staaet Kamp i lang Tid med Folketinget; derfor er det et saare vanskeligt Omraade, hvor jeg maa handle med stor Forsigtighed for at vide mig i Overensstemmelse med Folketinget. Men trods alt dette, har den højtærede Konseilspræsident jo foretaget Skridtet og siger, at han har gjort det i god Tro.

Nu siger jeg, som jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at her er et Udslag af den samme Mistillid, som man har vist Folketinget nu i en hel Aarrække paa dette Omraade. Det er ikke nogen ny Sag, den. Jeg tror, at hvis vi i Halvfjerdserne havde haft en Regering, der virkelig havde taget noget Hensyn til Folketinget paa dette Omraade, vilde vi være komne til en virkelig Løsning, en fornuftig og god Løsning af vort Forsvar; men man tog ikke det Hensyn, som burde tages, til Folketinget den Gang. Da stillede Folketinget Bevillinger i Udsigt, og Regeringen vilde ikke tage imod dem, fordi den ikke vilde have den Formue- og Indkomstskat, som var knyttet dertil, den afviste i Virkeligheden Forhandling derom. Det var et skæbnsvangert Skridt. Man havde siden 1848 talt meget om Menigmands Offervillighed for Fædrelandet, hvorledes han havde kæmpet for Fædrelandet, men man vovede ikke at have saa megen Tillid til den menige Mand, at man turde lægge denne Sag for Alvor i Folketingets Haand. Jeg tror, at havde man haft noget mere Tro til den menige Mand, havde man ogsaa fundet, at den menige Mand havde villet bringe Ofre. Det vilde man nu ikke, man afviste i Virkeligheden en Forhandling med Folketinget om denne Sag, og ikke nok med det, men Folketingets Venstre blev forhaanet for den Sags Skyld baade i Pressen og paa Møder — det er noget, vi alle vide —, og det i